

РЕШЕНИЕ

№ 5612

гр. София, 19.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 17.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **279** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 166, ал. 3 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жаба на [фирма] срещу АУПДВ № 01-2600/3635/03.10.2019 г., издаден от заместник-изпълнителния директор на ДФЗ, с който дружеството е изключено от подпомагане и е установено публично държавно вземане в размер на 7 264, 60 лв., ведно със съответните лихви.

В съдебно заседание жалбоподателят не се представлява. Пълномощникът му, адв. Д., в представени по делото писмени бележки заявява, че поддържа подадената жалба и моли същата да бъде уважена. Претендира разноски.

Ответникът – заместник-изпълнителен директор на ДФЗ – в съдебно заседание не се явява, не се представлява. От пълномощника му юрк. Г. е представено становище, в което оспорва подадената жалба. Претендира разноски в размер на 150 лв.

Съдът, като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

През кампания 2012 г. жалбоподателят е поел ангажимент по заявление с УИН 22/040612/48630 за извършване на земеделска дейност в съответния необлагодетелстван район, съгласно чл. 4, ал. 1, т. 2 от Наредба № 11/03.04.2008 г. за условията и реда за прилагане на мярка 211 "плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" и мярка 212 "плащания на земеделски

стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013 г. за период най-малко пет последователни години от първото компенсаторно плащане.

На основание чл. 37, ал. 2 от ЗПЗП са извършени административни проверки, при които е установено, че жалбоподателят за кампания 2015 г. не е подал заявление за подпомагане с декларирана мярка 212, съгласно Наредба № 11/03.04.2008 г. за условията и реда за прилагане на мярка 211 "плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" и мярка 212 "плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013 г. /наричана по-долу Наредбата/.

С писмо с изх. 01-2600/3635/26.06.2019 г. ДФЗ-РА е уведомил кандидата за откриване на административно производство по издаване на АУПДВ. Дадена е възможност на кандидата да предостави допълнителна информация, да направи възражение или да възстанови доброволно сумата, за която е констатирано, че е недължимо платена.

С писмо вх. № 01-2600/3635/26.08.2019 г. кандидатът възражава по направените от контролните органи констатации. От същия са направени възражения, които са приети за неоснователни.

Прието е, че като не е подал заявление за подпомагане с декларирана мярка 212 за кампания 2015 г. жалбоподателят е нарушил изискванията на чл. 4, ал. 1, т. 2 и т. 3 от Наредбата и следва да бъде изключен от подпомагане по мярка 212, като възстанови получените до момента компенсаторни плащания или част от тях, според годината, в която е прекратил участието си в мярката.

Установено е, че бенефициентът е прекратил участието си в мярка 212 след третата година, поради което следва да възстанови 50 % от получената субсидия по мярката, съгласно чл. 14, ал. 1, т. 3 от Наредбата.

Издаден е АУПВД № 01-2600/3635/03.10.2019 г. от заместник-изпълнителния директор на ДФЗ, с който жалбоподателя е изключен от подпомагане и е установено публично държавно вземане в размер на 7 264,60 лв., представляващо 50 % от общата изплатена сума по мярка 212 за кампания 2012, 2013 и 2014 г. на основание чл. 14, ал. 1, т. 3 от Наредбата.

По делото са представени и приети като доказателства уведомителни писма, от които се е установява, че за 2012 г. по подаденото заявление е изплатена сумата от 5 478,98 лв., за 2013 г. – 8 913,30 лв., за 2014 г. – 136,91 лв.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в 14-дневния преклузивен срок по чл. 149 от АПК, от лице, имащо правен интерес от оспорване, и срещу подлежащ на оспорване пред съд акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 20а, ал. 5 от ЗПЗП, изпълнителния директор на ДФЗ издава АУПДВ по реда на ДОПК. Съгласно чл. 20а, ал. 6 от ЗПЗП, изпълнителният директор на ДФЗ може да делегира правомощията си по ал. 5 на заместник-изпълнителния директор на ДФЗ. По делото е представена Заповед № 03-РД/2891/23.07.2019 г. на изпълнителния директор на ДФЗ, с която са делегирани правомощия на П. С. да издава и подписва АУПДВ по мярка 211 "плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" и мярка 212 "плащания на земеделски

стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013 г. Съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен орган.

Оспорения АУПДВ отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК, съдържа всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването му.

При издаването на оспорения акт не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Съгласно чл. 27, ал. 3 от ЗПЗП, Разплащателна агенция предприема необходимите действия за събиране на недължимо платените и надплатени суми по схеми на плащане и проекти, финансирани от европейските фондове и от държавния бюджет, които съгласно чл. 162, ал. 2, т. 8 от ДОПК, представляват публично държавно вземане. Съгласно чл. 27, ал. 7 от ЗПЗП, дължимостта на подлежаща на възстановяване безвъзмездна финансова помощ поради неспазване на критерии за допустимост, ангажимент или друго задължение от страна на ползвателите на помощ и бенефициентите по мерките и подмерките от програмите за развитие на селските райони, извън основанията по ал. 6, се установява с издаването на акт за установяване на публично държавно вземане по реда на ДОПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 166, ал. 2 от ДОПК, ако в съответния закон не е предвиден ред за установяване на публичното вземане, то се установява по основание и размер с акт за публично вземане, който се издава по реда за издаване на административен акт, предвиден в АПК.

Съгласно чл. 4, ал. 1, т. 2 от Наредбата /в относимата редакция/, кандидатите за подпомагане по реда на тази наредба са длъжни да извършват земеделска дейност в съответния необлагодетелстван район за период от най-малко пет последователни години от първото компенсаторно плащане. Според т. 3 на същата разпоредба, кандидатите за подпомагане по реда на тази наредба са длъжни да подават заявление за подпомагане с декларирани площи в съответния необлагодетелстван район всяка година след първото компенсаторно плащане.

Съгласно чл. 14, ал. 1 от Наредбата /в относимата редакция/, земеделски стопанин, който не подаде заявление за подпомагане по време на поетия петгодишен ангажимент, се изключва от подпомагане по тази наредба и се задължава да възстанови получените до момента компенсаторни плащания за необлагодетелстваните райони или част от тях в зависимост от годината, в която е прекратил участието си в мерките, както следва: 1) след първата година - 100 %; 2) след втората година - 75 %; 3) след третата година - 50 %; 4) след четвъртата година - 25 %.

По смисъла на § 1, т. 1 от Наредбата "Първо компенсаторно плащане" е плащането, определено за първото подадено заявление за подпомагане по мерките по чл. 1, ал. 1. От приетите доказателства по делото – уведомителни писма и извлечения от електронна разплащателна система, се установява, че първото плащане към кандидата е извършено през 2012 г., т. е петгодишният период, предвиден в чл. 4, ал. 1, т. 2 от Наредбата, започва от 2012 г. и завършва през 2017 г. 2015 г. попада в този период, поради което за кампания 2015 г. кандидатът е следвало да подаде заявление за подпомагане с декларирани площи в съответния необлагодетелстван район, каквото е императивното законово изискване според нормата на чл. 4, ал. 1, т. 3 от Наредбата. Платената сума за 2012 г. е 5 478,98 лв., за 2013 г. – 8 913,30 лв., за 2014 г. – 136,91

лв., или общо в размер на 14 529,19 лв.

Между страните не е спорно, че жалбоподателят не е подал заявление за кампания 2015 г. Неизпълнението на императивното задължение за подаване на заявление по мярка 212 от жалбоподателя е основание за прилагане на нормата на чл. 14, ал. 1, т. 3 от Наредбата и определянето на санкция в размер на 50 % от получените до момента на извършване на нарушението компенсаторни плащания, а именно 7 264,60 лв. Сумата от 7 264,60 лв. е недължимо платена, поради което жалбоподателят дължи нейното възстановяване.

Направеното в жалбата възражение за незаконосъобразност на наложената санкция, поради факта, че същата е била предвидена в Наредба за изменение и допълнение на Наредба № 11 от 2008 г. за условията и реда за прилагане на мярка 211 "плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" и мярка 212 "плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013 г. /наричана по-долу Наредба за изменение и допълнение/, която е била отменена с Решение № 4401 от 13.04.2016 г. по административно дело № 4639 от 2015 г. на ВАС, е неоснователно. Правилно органът е отбелязал, че посоченото решение на ВАС е отменително единствено по отношение на Наредба за изменение и допълнение на Наредба № 11 от 2008 г.

Нормата, въз основа на която е постановен оспорения акт е тази по чл. 14 ал. т. 3 от Наредба № 11 от 2008 г. за условията и реда за прилагане на мярка 211 "плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" и мярка 212 "плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013 г., която не е отменена и към момента на постановяване на АУПДВ е действаща. Действително с Решение № 4401 от 13.04.2016 г. по адм.д. № 4639/2015г. на ВАС, е отменена по протест на Върховна административна прокуратура издадената от МЗХ Наредба за изменение и допълнение на Наредба № 11/03.04.2008 г. за условията и реда за прилагане на мярка № 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" и мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007-2013г, обн. в ДВ бр.71/13.08.2013 г. Приложимата редакция на нормата на [чл. 14 от Наредба № 11/2008 г.](#) -ДВ бр.71/2013 г. не се различава от сега действащата редакция на нормата след отмяната. И в двете редакции на нормата е предвидено по идентичен начин, че неизпълнението на поетия петгодишен ангажимент по мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" и мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007-2013 г. има две последици: изключване на земеделския стопанин от подпомагането по реда на тази наредба и определяне на дължимите за възстановяване суми.

Оспореният в настоящото производство АУПДВ съответства на действащите към момента на издаването му нормативни актове, съгласно чл. 142, ал. 1 от АПК. АУПДВ е издаден на 03.10.2019 г., когато е била в сила Наредба № 11 от 3 април 2008 г. за условията и реда за прилагане на мярка 211 "плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" и мярка 212 "плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от програмата за

развитие на селските райони за периода 2007 - 2013 г., поради което правилно административният орган е приложил нейните разпоредби при издаването на процесния АУПДВ.

С оглед изложеното оспореният АУПДВ е законосъобразен, поради което подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора на ответника се дължат разноски в размер на 100 лв., определен на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Съдът счита, че не следва да бъде присъден пълният размер на претендираното юрисконсултско възнаграждение от 150 лв., предвид липсата на фактическа и правна сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 62 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жабата на [фирма] срещу АУПДВ № 01-2600/3635/03.10.2019 г., издаден от заместник-изпълнителния директор на ДФЗ, с който дружеството е изключено от подпомагане и е установено публично държавно вземане в размер на 7 264, 60 лв., ведно със съответните лихви.

ОСЪЖДА [фирма] с[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], да заплати на ДФЗ сумата от 100 лв. /сто/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: